

že nájemník jest oprávněn k předčasnému zrušení nájemní smlouvy nejen v případě nastalého neupotřebitelného stavu věci, nýbrž i v případě, že byl rušen v užívání nebo požitku najaté věci takovým způsobem, že se tím stala věc k vymíněnému užívání nezpůsobilou (srv. rozh. Glaser-Unger čís. 4634 st. ř. a nová řada čís. 295, 6858, Klangův komentář sv. III, str. 86, Krčmář, Právo obligační, str. 238). Žalovaná najala v domě žalobkyně byty pro své zřízence, z nichž jeden přikázala strojnímu mistru Heřmanu B. Žalobkyně a správce domu Leopold A., který s ní žije ve společné domácnosti, znemožňovali manželům B. klidné užívání bytu svým chováním, které vedlo dokonce k tomu, že na Leopolda A. byla podána obžaloba pro zločin veřejného násilí podle § 99 tr. z., spáchaný tím, že vyhrožoval Emilii a Markétě B. zabitím; jmenovaný byl sice této obžaloby zproštěn, leč — jak je patrné z dotčeného trestního rozsudku — jen proto, že soud nenabyl přesvědčení o vině obžalovaného po stránce subjektivní, kdežto skutkovou podstatu zločinu podle § 99 tr. z. měl objektivně za danou. Žalobkyně nezjednala nápravy, ačkoliv o to byla nájemnicí (žalovanou) požádána. Z toho dovodil první soud správně, že se tím stal byt žalovanou najatý a manželé B. obývaný k vymíněnému užívání nezpůsobilý a že žalovaná byla podle § 1117 obč. zák. oprávněna nájemní smlouvu před uplynutím dojednané nájemní doby bez výpovědi zrušiti. Rozhodnutí čís. 11644 Sb. n. s., jehož se dovolává odvolací soud, nedopadá, neboť v něm byla řešena otázka, zda se lze domáhati bezúčinnosti smlouvy o pachtu honitby, pokud se týče jejího zrušení podle § 1117 obč. zák., byl-li výkon myslivosti po dojednání smlouvy zákonem nově upraven.

Čís. 15602.

Předpisu § 22 zák. čís. 330/21 Sb. z. a n. nelze použití, nešlo-li o propuštění člena závodního výboru (jeho náhradníka) ze zaměstnání jednostranným aktem, nýbrž o jeho vysazení z práce oboustrannou dohodou.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1936, Rv I 1758/36.)

Žalovaná firma pro nedostatek práce sdělila závodnímu výboru svého podniku, že část dělnictva musí býti buď propuštěna nebo vysazena z práce. Závodní výbor poté svolal schůzi dělnictva, v které dělnictvo projevilo souhlas »s turnusovým vysazením« z práce, aby tímto opatřením bylo zabráněno propuštění části zaměstnanců. Toto usnesení bylo sděleno žalované firmě, jež od té doby vysazovala zaměstnance z práce střídavě podle určitého pořadí. Žalobce přednesl, že se proti tomu ohrazoval, zejména jakmile byl zvolen členem (náhradníkem) závodního výboru. Zastává názor, že nemohl býti ostatně vzhledem na předpis § 22, odst. 2 zák. čís. 330/21 Sb. z. a n. bez souhlasu závodního výboru ani z práce vysazen, domáhá se žalobou náhrady mzdy za dobu, po kterou byl z práce vysazen. Nižší soudy uznaly podle

žaloby, o d v o l a c í s o u d jen částkou 613 Kč, na niž měl žalobce nárok podle kolektivní smlouvy jako na náhradu za mzdu na 6 dní, zamítl však žalobu co do zbytku 2.145 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání z

d ů v o d ů:

Dělnictvu bylo ujednání o vysazení z práce oznámeno, i žalobci, a nebylo nikým nic proti tomu namítáno. Žalobce, když mu bylo sděleno usnesení o vysazení, prohlásil, že to bere na vědomí, v odvolacím řízení řízení připustil, že mu vždy při jednotlivém vysazení z práce bylo oznámeno, na jakou dobu musí vysaditi, a není o tom sporu, že po dobu vysazení nepřišel do práce. Žalobce netvrdil, že, byv zvolen náhradníkem člena závodního výboru, dal nějakým způsobem najevo, že se ujednáním o vysazení z práce necítí již vázán, a nebylo zvláště prokázáno, že si po dotčené volbě stěžoval u závodního výboru, naopak byv i poté opětovně vysazen podrobil se tomuto opatření a nepřišel do práce. Jeho opětovné soukromé poznámky vůči různým svědkům, že s tím vysazením jest již toho mnoho a pod., nemají významu. Okolnost, že žalobce byl dodatečně zvolen náhradníkem člena závodního výboru, nebyla tomu na závalu, aby ujednání o vysazení z práce bylo na něho použito, přistoupil-li k dohodě, zejména když ani netvrdil a neprokázal, že vysazením mu bylo bráněno plnití úkoly členské. Odvolací soud tedy nepochybil, měl-li za to, že v souzené věci došlo mezi žalovanou firmou a jejími zaměstnanci, mezi nimi též se žalobcem, k ujednání o vysazení z práce. Tato platná a právně účinná dohoda se však nesrovnává s pojmem »propuštění«, neboť třebas »propuštění« ve smyslu § 22, odst. 2 zák. č. 330/21 Sb. z. a n. nelze obmezovati na propuštění v technickém slova smyslu, jest přece propuštěním rozuměti vždy jen jednostranné rozvázání služebního poměru se strany zaměstnavatele (Sb. n. s. 4296), jímž však není nová (jiná) úprava služebního poměru, s vysazením z práce na určitou dobu se souhlasem zaměstnancovým (Sb. n. s. 13788). Při úpravě, k níž přistoupil zaměstnanec dobrovolně, není důvodu k poskytnutí ochrany podle § 22 cit. zákona.

Čís. 15603.

I příslušenství tříletého nedoplatku daňového požívá přednostního práva zástavního jen, bylo-li do 2 let po splatnosti knihovně zajištěno.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1936, R II 395/36.)

P r v ý s o u d rozvrhuje nejvyšší podání přiznal vymáhající věřitelce úřadovně A Všeobecného pensijního ústavu v přednostním pořadí i příslušenství tříletého nedoplatku pojistného. R e k u r s n í s o u d tyto nedoplatky vymáhající věřitelce v přednostním pořadí nepřiznal.